

lede sygehussektor. Den lovregulering, som flertallet havde foreslået, ville således være et brud på de lovgivningsprincipper, som lovgivningsmagten har lagt til grund i forbindelse med udlægningen af ansvaret for sygehusvæsenet til landets amtskommuner.

Mindretallet henviste endvidere til, at en gennemførelse af flertallets forslag indebærer risiko for, at opfyldelsen af de materielle rettigheder for frihedsberøvede patienter, hvis indlæggelsestid ofte er kortere end andre patienters, sker på bekostning af en tilsvarende forbedring af forholdene for de frivilligt indlagte psykiatriske patienter, der udgør hovedparten af alle indlagte. De forbedringer, der også efter mindretallets opfattelse kan være behov for ikke blot til gavn for frihedsberøvede patienter, men til fordel for alle psykiatriske patienter, bør ligesom på det somatiske område fremkomme som resultat af de kommunale myndigheders prioritering og fastlæggelse af udviklingen inden for sundhedsområdet.

Justitsministeriet fandt i lighed med mindretallet, at lovfæstelse af en række minimumsgoder for en meget lille gruppe af de psykiatriske patienter på en uheldig måde ville gribe ind i amtskommunernes mulighed for at foretage en samlet sygehusplanlægning, der sikrer den bedst mulige ressourceanvendelse til gavn for alle psykiatriske patienter. Justitsministeriet fandt endvidere, at den mest hensigtsmæssige måde gennem lovgivning at sikre psykiatriske patienters forhold på er, at der i psykiatriloven optages en bestemmelse, der udtrykkeligt pålægger den enkelte sygehusmyndighed at sørge for, at de psykiatriske afdelinger opfylder god psykiatrisk sygehusstandard, således som der var enighed om i udvalget, jf. Folketingstidende 1988-89, Tillæg A, sp. 2053-54.

Under behandlingen af lovforslaget i Folketinget udgik ordet »psykiatrisk« af bestemmelsen, idet man ønskede at fremhæve, at psykiatriske afdelinger er en del af det almindelige sygehusvæsen, og at en stillingtagen til de standarder og normer, der bør gælde på det psykiatriske område, ikke kan ske uden sammenhæng med de forhold, der stilles til rådighed inden for det øvrige sygehusvæsen i forbindelse med somatisk sygehusbehandling. Efter den ændrede formulering ligger den nærmere prioritering af ressourceforbruget, herunder spørgsmålet om fordelingen af ressourcer mellem de somatiske og de psykiatriske afdelinger, fortsat hos sygehusmyndighederne. Ændringen indebærer dog også, at sygehusmyndighederne ved den nærmere sygehusplanlægning som en generel målsætning skal tilstræbe, eventuelt inden for en nærmere angiven årrække, at tilvejebringe fysiske rammer og forhold for de psykiatriske patienter, der under hensyn til områdernes forskelligartethed i hvert fald ikke er ringere end forholdene inden

for det øvrige sygehusvæsen i den pågældende sygehuskommune.

Under udvalgsbehandlingen af lovforslaget blev det også nævnt, at forskellen mellem de somatiske og psykiatriske sygehusafdelinger gør det ønskeligt, at der indrettes opholdsrum og sengestuer på en sådan måde, at patienterne ikke tvinges til konstant fysisk nærhed. Sammen med hensyntagen til personalets holdning og uddannelse kan dette modvirke, at miljøet bliver angst- og aggressionsskabende. Der blev ligeledes lagt vægt på muligheden for meningsfyldte aktiviteter, herunder muligheden for at kunne komme ud i frisk luft og skifte opholdssted i løbet af dagen. Retsudvalget bemærkede i den forbindelse, at denne målsætning for visse psykiatriske afdelingers vedkommende ikke kunne anses for opfyldt, jf. Folketingstidende 1988-89, Tillæg B, sp. 1336-38.

4.3. Justitsministeriets overvejelser

Som det fremgår af pkt. 4.2. ovenfor, var man under det lovforberedende arbejde særlig opmærksom på, at der er en nøje sammenhæng mellem omfanget af tvangsanvendelsen og de fysiske rammer, hvorunder det psykiatriske sygehusvæsen fungerer. Dette er da også kommet direkte til udtryk i psykiatrilovens § 2. At denne bestemmelse fik en fremskudt placering blandt de almindelige bestemmelser i psykiatrilovens kapitel 2 skyldtes ligeledes et ønske om at fremhæve, at forbedrede forhold for de psykiatriske patienter i høj grad afhænger af, at der afsættes de fornødne midler til at sikre patienterne sygehusophold under tidssvarende forhold og fysiske rammer, herunder med hensyn til udstyr, lokaler og bygninger, personale, beskæftigelses- og uddannelsesmuligheder m.v.

Det blev også både i det lovforberedende udvalg og i Folketinget indgående overvejet, om der i psykiatriloven skulle optages et katalog af materielle patientrettigheder for frihedsberøvede patienter såsom ret til enestue, tilbud om beskæftigelse og undervisning, udgang m.v. Som nævnt blev der under behandlingen af forslaget i Folketinget kun foretaget en mindre ændring i affattelsen af § 2, idet ordet »psykiatrisk« udgik.

Psykiatrilovsundersøgelsen peger på, at udviklingen i perioden fra 1991-93 har vist, at mange psykiatriske afdelinger ikke lever op til de mål for god sygehusstandard, der blev opstillet i forbindelse med vedtagelsen af psykiatriloven. I de undersøgte år har der således været mangel på enestuer og opholds- og besøgsrum, og man har også kun i begrænset omfang kunnet tilbyde beskæftigelse og undervisning og adgang til mindst en times udgang dagligt i frisk luft. Udviklingen har ifølge psykiatrilovsundersøgelsen